

foreslog, nemlig Forbud. Jeg har naturligvis ikke noget principielt mod Forbudet, kun er jeg vejen tilbage derfra, fordi det forekommer mig, at det er meget strengt overfor en gammel Virksomhed her i Landet, som vel kun begrænses til nogle faa Kommuner, vel et Dusin, men ikke desmindre for enkelte af disse Kommuners Erhvervsliv spiller en virkelig Rolle. Ogsaa af den Grund, at det her væsentlig er Smaaafolk, det drejer sig om, som vanskeligt ville kunne taale et sadant Slag, har jeg ment, at det ikke var rigtigt at gaa til Forbud, men at man hellere maatte føre dem tilbage til Tobaksdyrkningens gamle Vilkaar her i Landet før 1908.

Det tredje Forslag til Ændring i Lovforslagets Princip var Forslaget om at gaa til en Produktbeskatning. Det har jeg allerede omtalt baade i Bemærkningerne til Lovforslaget og ved Forelæggelsen. Det er en Tanke, som ikke kunde være Ministeriet unaturlig, fordi jeg indrømmer, at Arealbeskatning er en meget gammeldags og meget ufuldkommen Beskatningsform som Beskatning af en Produktion, og det er mig ogsaa meget vel bekendt, at man har forladt den i Tyskland, hvor man anvendte den til 1879, hvorefter man forlod den undtagen for de allermindste Arealers Vedkommende, det vil sige, at man i Tyskland har Produktbeskatning paa Tobak for Arealer af over $\frac{1}{2}$ Skæppe Land. Javel, Produktbeskatning er en meget fuldkommere Skat end Arealbeskatning, men jeg vil dog gøre to Bemærkninger hertil. For det første udkræver den et betydeligt administrativt Apparat, og medens det er rigtigt i Tyskland, hvor man har en forholdsvist betydelig Indtægt af Beskatningen af indenlandsk Tobaksdyrkning, at sætte et ret kostbart administrativt Apparat i Gang i den Anledning, vilde det være ret urimeligt at gøre det her i Landet, hvor man ikke paa lægger denne Skat for at bringe Penge ind i Statskassen, men kun for at hindre, at der gaar Penge ud af den. En Beskatning, som vi selv anslaa til kun at ville indbringe omtrent 20,000 Kr., kan ikke taale noget stort kostbart administrativt Apparat til dens Optrævelse. Dette er Grunden til, at vi ere blevne staaende ved den ufuldkommere Form: Arealbeskatningen. Dertil kommer, at det heller ikke vilde være i Tobaksdyrkerne's Interesse at indføre Produktbeskatning, thi skulde vi indføre den, maatte den blive ikke saa lidt højere. Vi have helt igennem, i Bevidstheden om, at det er en ret ufuldkommen Beskatningsform, vi her have med

at gøre, bestræbt os for, hvad jeg synes ærede Medlemmer gennemgaaende have erkendt, at være paa den sikre Side. Vi have helt igennem regnet med omtrent det ugunstigste Resultat, man kan vente sig af Tobaksdyrkingen, og give altsaa derved de Dyrkere, som ved gunstige Forhold eller Dygtighed naa et heldigere Resultat, en Fordel. Det kunde vi ikke gøre, hvis vi paalagde en Produktbeskatning, saa maatte vi sætte Skatteniveauet betydeligt højere, og det vilde ikke være til nogen Fordel for Tobaksdyrkerne i Almindelighed.

Skat paa Æbler og Pærer, som det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds talte om, tror jeg ikke, der er nogen Grund til at frygte for. Det kan nemlig ikke nytte at ville komme en Skatteform til Livs ved at fremdrage de mest absurde Konsekvenser, som man, hvis man var en ren Principrytter, kunde faa ud af den. Paa den Maade kunde man aflive et hvilket som helst Skattelovforslag. Der er Lande, hvor Beskatning af indenlandsk Tobak har været i Brug i mange Herrens Tider, f. Eks. Tyskland, og det er ikke faldet Folk ind dér lige saa lidt som i andre Lande at drage den Konsekvens, at derfor skulde man lægge en indenlandsk Beskatning paa alle de Produktioner, der have Toldbeskyttelse.

Det ærede Medlem var bange for, at Administrationens Beføjelse til Eftergivelse skulde skabe for megen Usikkerhed. Jeg vil meget advare imod, at man fratager Administrationen Tilladelsen til at lade Ret og Billighed raade overfor Lovens strenge Bogstav. Skatteyderne have neppe paa eneste Punkt Grund til at beklage sig over de Beføjelser til at vise Mildhed og Lemfældighed, som ere lagte i Administrationen Haand. Tværtimod, derved kan Administrationen afbøde adskilligt, som efter Lovens Bogstav vilde blive Uret, f. Eks. paa Stempelovgivningens Omraade. Jeg gad sige, der vilde fratage Administrationen Bemyndigelsen til at eftergive Stempelbøde eller vilde indskrænke denne Bemyndigelse ved stramme reglementariske Bestemmelser. Nej, lad dette kun hvile i Administrationen Haand. Bemyndigelsen er ikke hidtil blevet misbrugt, Administrationen har i Virkeligheden kun anvendt disse Bestemmelser efter deres Aand og Hensigt og vil gøre det fremdeles. Men jeg vil straks sige til det ærede Medlem, at en saa vidtgaaende Anvendelse deraf, som han antydede, vil jeg ikke gøre. Jeg tror ikke, nogen Finansminister kunde falde paa at nedsætte Af